

Omul cu chiloți roșii

Capitolul 1.

Călătoria începe

Sunt destul de sigur că ceea ce urmează n-o să vă placă. Poate chiar n-o să vă placă deloc. Este vorba despre o mulțime de lucruri pentru care noi petrecem o groază de timp încercând să le evităm. Așa cum este moartea! Da, ați auzit bine, moartea. Moartea, Judecata, Iadul și Paradisul (sau toate acestea sunt himere?), sensul vieții, și, evident, marea întrebare – Dumnezeu există cu adevărat, sau totul este o amăgire? Exact genul de lucruri pe care te-ai strădui din răspuțeri să le eviți. Și, de fapt, ce legătură au toate acestea cu omul cu chiloți roșii?

Vreau să mă însoțiți într-o călătorie. Nu este o călătorie lungă, dar pe drum vom descoperi multe lucruri interesante, și probabil înfricoșătoare, lucruri pe care veți refuza să le credeți deși sunt logice. Unii dintre voi deja bat în retragere; unii vor renunța a mai citi, fără să ajungă la final; unii dintre voi vor strâmba din nas, dezgustați, iar acest lucru este cu adevărat trist pentru că veți rata cel mai important aspect din viața voastră.

Unii dintre voi vor citi tot, probabil chiar vor fi de acord cu ceea ce vor descoperi, dar nu vor face nimic în această privință, ceea ce este deopotrivă foarte trist și foarte rău. V-am prevenit că veți da peste lucruri care nu vă vor fi pe plac! Dar, la un moment dat, unii dintre voi vor vedea adevărul foarte clar. Veți sta pe gânduri puțin, sau mai mult, și apoi veți face ceva cu adevărat uimitor cu viața voastră, acceptând inevitabilele concluzii ale rațiunii, veți trage aer în piept (cel puțin imaginar) și veți decide să vă luați un angajament care vă va transforma într-un mod uimitor. Pe cât de înfricoșător pare, însă odată ce veți face acest lucru, lucrurile vor căpăta și mai mult înțeleș.

Bine, destul cu vorbăria, să trecem la fapte. Să ne începem călătoria și să ne imbarcam la bordul mijlocului nostru de locomoție: rațiunea și bunul simț.

Ce-ați zice dacă un om purtând niște chiloți roșii v-ar suna la ușă și v-ar spune că a venit să citească contorul de la gaze?

Da, vorbesc serios, ce ați face? De fapt, ceea ce ați face exact nu este lucru esențial în cazul de față, ci prin ce mod și ce resurse veți folosi în a analiza pe acest om și ceea ce el pretinde. L-ați crede fără a vă gândi și l-ați lăsa să intre în casa voastră? Doar ‘având încredere’ bazat pe ceea ce el v-a spus? Sau ați analiza situația, ați pune niște întrebări și v-ați folosi rațiunea? Sunt aproape sigur că veți recurge la cea din urmă. Chiar și de i-ați spune: “Cară-te de aici, ciudatule!” vă veți folosi de rațiune, logică și bunul simț pentru a-l judeca pe omul în chiloți roșii, întocmai ca și în cazul majorității evenimentelor din viața noastră.

Înainte de a merge mai departe, trebuie să fiți de acord cu mine în privința unui lucru. Dacă nu cădem de acord în această privință, nu prea are rost să continuăm. Trebuie să ne înțelegem asupra faptului că lumea în care trăim este reală, și tu, și eu, și tot ceea ce ne înconjoară există cu adevărat și nu este o realitate iluzorie generată de vreun computer, sau vreun vis în care tu și eu ne aflăm din întâmplare. Sunt conștient că nu pot dovedi acest lucru, că este într-adevăr posibil ca totul să fie o iluzie sau un vis, dar la ce ne-ar ajuta? Dacă suntem de aceasta părere nu vom putea niciodată să dăm un înțeles vreunui lucru, și chiar dacă am accepta asta, tot am încerca să găsim un rost în tot ce se petrece, ceea ce ne-ar conduce la a trebui să acceptăm, inevitabil, că ceea ce vedem în jurul nostru este real.

Deci, dacă sunteți de acord cu mine în această privință, că această lume este reală, că tot ceea ce vedem, mirosim, atingem, auzim și gustăm este real; că simțurile noastre trimit informații creierului și ne utilizăm mintea în a raționaliza ce se întâmplă, atunci haideți să ne folosim de acest proces pentru a judeca această viață, lume, univers și toate celelalte.

Unele lucruri le putem numi ‘universale’, pentru că orice persoană, după cunoștințele noastre, ar fi de acord în privința lor. De fapt aceste idei sunt atât de elementare încât fac parte din lucrurile care ne definesc ca și oameni, iar dacă o persoană nu ar fi de acord în privința lor, l-am considera nebun. De exemplu, afirmația: ‘O parte dintr-un întreg reprezintă mai puțin decât întregul.’ este universal valabilă. Este comună pentru toți oamenii, de aceea o numim de bun simț. Este atât de clară astfel încât nu necesită explicații. Sunteți de acord cu mine până aici? Perfect! Vă dau încă un exemplu: ‘Ceva nu poate fi creat din nimic’. Și ce spuneți despre ‘Ordinea nu se ivește spontan din haos.’

Ce ne face să credem, din totalitatea experiențelor umane, că ceva poate fi creat din nimic, sau că ordinea se ivește spontan din haos?

Corect! Nimic! De fapt, ceea ce întâlnim în mod consecvent este că, acolo unde este ordine, formă și sistem, ceva a impus această ordine, formă și sistem. Cu cât sistemul este mai complex

și mai ordonat, cu atât forma este mai funcțională, și cu atât este mai avansat nivelul de inteligență din spatele lui.

Iată două adevăruri de care ne putem servi pentru a înțelege lumea, universul și viața. Experiența umana universală ne spune că acolo unde găsim lucrurile mergând după sisteme, legi și tipare, ceva a creat acele sisteme, legi și tipare. Din acest motiv un arheolog care găsește o bucată dintr-un vas ceramic în pământ este sigur și convins că niște oameni, pe care el nu i-a văzut niciodată, au realizat această bucată de ceramică. El știe că acest lucru a fost proiectat, nu ca un rezultat întâmplător al mișcărilor pământului, a soarelui și a focurilor aprinse de natură în vreo pădure, care au conlucrat la facerea aceste bucăți de lut copt. Poate acest lucru ar fi totuși posibil dar este puțin probabil. De fapt, cu cât acest arheolog se uită mai atent la această bucată de ceramică cu atât mai puțin probabilă devine această posibilitate și el ar deveni tot mai convins de proiectarea premeditată a acestui obiect (asta dacă ar fi avut vreo îndoială despre aceasta încă de la bun început!).

Haideți să considerăm un alt exemplu, al unui lucru pe care majoritatea îl avem și îl folosim zilnic: un telefon mobil. Telefonul tău mobil este alcătuit din câteva componente de bază. Plastic, sticla, silicon pentru cipul său, și niște metale prețioase. Plasticul se face din petrol, iar sticla și siliconul din nisip. Așadar, ceea ce țineți acum în mână este, la bază, petrol și nisip. Ce ar fi dacă v-aș spune că, în vreme ce mergeam prin desertul Arabiei (care are o mulțime de nisip și petrol) am găsit un telefon mobil, stând acolo ca produs al miliardelor de ani de procese la întâmplare? Vântul a suflat, soarele a strălucit, ploaia a căzut, fulgerele au lovit, petrolul a bolborosit, cămila a tropăit și telefonul mobil s-a format singur. Și, normal, eu apăs pe butonul pentru apel și ... ‘Bună, mamă!’

Există oare vreo șansă ca acest produs să se fi format singur prin procese naturale? Oricât de slabe ar fi șansele, mulți dintre noi pur și simplu nu ar accepta ca fiind posibilă o astfel de explicație.

Prin urmare, de ce am accepta o astfel de explicație în ceea ce privește universul nostru și viața din cadrul său? Chiar și dacă acceptăm evoluția ca proces, ideea în sine că viața a evoluat doar ca rezultat al unor procese întâmplătoare este foarte greu de acceptat ca și explicație rezonabilă. Chiar și cea mai simplă celulă umană este mai complexă decât un telefon mobil! Cel puțin teoria evoluției este o încercare de a explica cum s-ar fi putut întâmpla acest lucru, dar ideea că universul este un produs al unor evenimente întâmplătoare nu are nicio explicație comparabilă, iar legile, sistemele și formele care alcătuiesc universul sunt cu mult mai complexe decât legile care guvernează viața biologică.

Să luăm exemplu Pământului nostru și al Sistemului Solar. Pământul se rotește în jurul axei sale o dată la fiecare 24 de ore. Imaginați-vă că Pământul s-ar învârti foarte încet. O zi sau o noapte ar fi să zicem 30 sau 40 de ani în loc de 24 de ore. O parte a Pământului ar fi expusă luminii solare

tot acest timp, iar cealaltă în beznă. Suprafața Pământului ar fi și super încălzită și super rece. Sau, dacă am fi fracțional (în termeni cosmologici) mai aproape de Soare, sau mai departe ar fi fie prea cald fie prea rece. Sau, dacă gazele din atmosferă nu erau exact combinația care trebuie de oxigen, dioxid de carbon și azot, sau dacă n-ar fi fost stratul de ozon care să filtreze efectele negative ale radiației solare, fără aceste condiții optime este greu de înțeles cum ar fi existat viața.

Când analizăm teoria Big Bang-ului, aceasta explică originea Universului. Cineva s-ar putea întreba, și pe bună dreptate, 'de când generează exploziile sisteme complicate și forme de viață echilibrate?' Cu toate acestea, aceasta este ceea ce unii oameni sugerează că s-a întâmplat cu Universul și Big Bang-ul. Cineva ar putea răspunde că aceasta este o abordare foarte simplistă, dar așa se întâmplă că știința însăși indică despre legile care guvernează Universul că sunt așa de fin reglate astfel încât viața nu ar putea exista fără acest reglaj atât de sofisticat.

Acest fapt poate fi observat în aceste lucruri numite constantele naturii, care sunt multe, dar să ne concentrăm atenția către patru dintre cele mai binecunoscute forțe: forța nucleară tare, forța nucleară slabă, forța electromagnetică și gravitatea. Două dintre acestea, forța nucleară tare și cea slabă, sunt responsabile pentru producția de carbon, elementul de bază al tuturor formelor de viață. Forțele cooperează astfel încât creează un echilibru al nivelelor energetice care face posibilă producția de carbon prin fuziunea a 3 atomi de Helium. 3 atomi de Helium să se ciocnească și să creeze carbon este foarte puțin probabil deoarece în mod natural energiile nu ar fi destul de puternice iar cei 3 atomi s-ar despărți înainte să fuzioneze în carbon. Dar dacă există o împerechere statistic neobișnuită de energii, atunci procesul este cu mult accelerat. Cea mai mică modificare a oricărei dintre acestea, forța nucleară tare sau slabă ar altera nivelele de energie, rezultând într-o producție slabă de carbon ceea ce ar duce la un univers imposibil de locuit.

Gândiți-vă și la teoria gravitației. După Big Bang, acum miliarde de ani, materia era distribuită aleatoriu. Nu erau planete, galaxii sau stele, doar atomi plutind în negrul nesfârșit al spațiului. Pe măsură ce Universul și-a început expansiunea gravitatea a strâns atomii în grămezi care ulterior au devenit stele și galaxii. Ceea ce este important este că forța gravitațională trebuia să fie de intensitate potrivită. Dacă aceasta era cu puțin mai slabă ca intensitate, atomii ar fi fost împrăștiați pe arii atât de extinse încât nu am mai fi format niciodată galaxii, stele și planete. Dacă, în schimb, aceasta forță era mai mare atunci toți atomii ar fi fost strânși împreună într-un singur corp, transformând astfel Big Bang-ul (Marea Explozie) în Marea Îngheșuală. Gravitația trebuia să aibă exact intensitatea potrivită pentru ca stelele să se poată forma. Și ce înseamnă exact această 'intensitate potrivită'? Ei bine imaginați-vă că ați scădea sau crește în greutate cu a o miliardă parte dintr-un gram. Aceasta este acel gen de diferență fracționară despre care vorbim pentru ca Universul să fi fost atât de diferit, să nu fi existat galaxii, planete, stele sau viața. Asta face pierderea câtorva kilograme să pară lucru simplu, nu-i așa? Este ciudat cum oameni inteligenți și educați nu reușesc să slăbească câteva kilograme pentru a trăi mai bine, în vreme

Universul pare să se poată organiza singur în condiții optime pentru viață doar printr-o coincidență.

Dar asta nu e tot! Haideți să privim îndeaproape rata de expansiune a Universului după Big Bang. Dacă rata de expansiune era mai mare și universul timpuriu se dilată mai rapid, materia ar fi fost atât de risipită încât gravitația nu ar fi reușit s-o strângă în stele și galaxii. Dacă rata de expansiune ar fi fost mai redusă gravitația ar fi învins expansiunea și ar fi intrat toată materia într-o gaură neagră. Dacă rata expansiunii la o secunda după Big Bang ar fi fost mai mică fie și cu o parte dintr-o sută de mii de milioane de milioane universul ar fi intrat în colaps din nou înainte ca să fi ajuns vreodată la mărimea sa actuală! De fapt, rata expansiunii a fost exact cât trebuie pentru ca stelele să poată exista în Univers.

Un alt exemplu al acestei fine calibrări este densitatea Universului. Astfel încât Universul să se dezvolte într-o manieră propice vieții, acesta trebuie să fi menținut o densitate totală foarte precisă. Precizia acestei densități trebuie să fi fost atât de mare încât o schimbare a unei părți în 1015 (i.e. 0,00000000000001%) ar fi dus la colaps, sau o mare zdrobire, având loc mult prea devreme pentru ca viața să poată apărea, sau ar fi avut loc o expansiune atât de rapidă încât nu s-ar fi putut forma nici stele, galaxii sau viața.

Vă amintiți de telefonul nostru mobil din desert?

Nu este mult mai rezonabil să concluzionăm că universul și viața sunt rezultatul unui design intenționat și inteligent?

Este oare posibil să se fi produs din nimic? Și, dacă aceasta este ce s-a întâmplat, de ce nu am aplica același principiu tuturor lucrurilor din această viață? Bărbatul în chiloți roșii a apărut din neant!

Se poate să se fi făcut singur? Nu atribuim colecției de stele și galaxii pe care o numim Univers capacitatea de a se proiecta și sistematiza. De bună seamă, aceasta necesită inteligență și voință?

Dacă bunul simț și rațiunea arată atât de concludent către existența unui design intenționat și inteligent, ce alte concluzii mai putem trage, oare, pe baza rațiunii?

Ei bine, cineva ar putea spune că natura sursei de inteligență și voință trebuie să fie una diferită de natura Universului creat.

Cum așa? Pentru că dacă ar fi fost aceeași, atunci tot ce am avea ar fi mai multe lucruri asemănătoare i.e. mai multe creații (mai multe lucruri create), și cineva s-ar putea întreba, și pe bună dreptate, cine este autorul acestei creații? Cu siguranță, ceva mai puternic și mai inteligent, și, desigur, ne vom întreba și pe aceasta cine (ce) a creat-o? Și așa am continua la nesfârșit căutând inteligența și puterea din spatele inteligenței și puterii, un creator creând un creator la

infini. Există un motiv temeinic pentru care lucrurile nu pot sta astfel, și cea mai bună explicație este prin prisma unui exemplu.

Imaginați-vă un lunetist care și-a luat în colimator ținta ce i-a fost atribuită și cere de la centrul de comandă, prin intermediul radioului, permisiunea de a trage. Centrul de comandă îi răspunde, în schimb, să aștepte până vor cere permisiunea celor mai mari în grad. Și astfel cel mai mare în grade trebuie să ceară permisiunea unuia și mai mare în grad, și povestea continuă la nesfârșit.

Dacă acest lucru va continua, va reuși vreodată lunetistul să-și doboare ținta?

Bineînțeles că nu.

Va aștepta, în vreme ce și altcineva așteaptă ca ordinele să vină de la un superior. Trebuie să existe un loc sau o persoană de unde să vină ordinele, un loc peste care să nu mai existe superiori.

Astfel, exemplul nostru ilustrează o greșală rațională în ideea unui creator creând un al creator la nesfârșit. Nu putem avea de-a face cu creatori creând alți creatori la infinit, altfel, așa cum lunetistul nu ar trage niciodată, nici creația nu ar fi creată niciodată. Dar creația există, e aici. Deci putem destitui ideea regresului infinitelor motive ca fiind o afirmație irațională.

Deci, ce alternativă avem?

Alternativa este primul motiv. Un motiv neprovocat!

Am putea concluziona că natura forței creatoare și inteligența din spatele Universului, a vieții și a tuturor lucrurilor trebuie să aibă o natură diferită de cea a creației, și, așa cum am văzut, sunt motive întemeiate care ne îndeamnă la această concluzie.

Așa că... dacă creația are nevoi, Creatorul este lipsit de orice nevoie.

Dacă creația este temporară, Creatorul este veșnic.

Dacă creația este limitată în timp și spațiu, Creatorul este liber de spațiu și timp.

Și dacă creația este de rând, Creatorul este unic.

Și, în mod rațional, ca urmare putem spune că nu poate fi decât o singură ființă unică, veșnică, lipsită de orice nevoie și nelimitată de spațiu și timp, pentru că dacă ar fi fost mai multe aceste atribute nu s-ar putea aplica. Cum ar putea exista două sau trei ființe eterne, sau două ființe libere de spațiu și timp?

Din aceste motive este atât de logic să crezi într-un singur Unic, Veșnic și Lipsit de nevoi Creator.

Bunul simț și rațiunea ne conduc cu ușurință, și, probabil chiar inevitabil, la concluzia că Universul a fost creat de o ființă transcendentă în esență diferită de tot ceea ce cunoaștem.

Acestea, firește, fac foarte greu de înțeles multe altele despre creator prin intermediul rațiunii, și din acest motiv mulți se opresc aici.

Dar călătoria noastră nu se oprește aici, de fapt, din multe privințe, abia acum începe. Avem atâtea întrebări fără răspuns, multe probleme nerezolvate.

Întrebări fără răspuns

De ce există suferință în lume?

Dacă există un Creator, atunci de ce permite ca lucruri rele să se întâmple?

Care este scopul vieții?

De ce suntem aici, și care este scopul tuturor lucrurilor, și încotro ne îndreptăm?

Există viață după moarte?

Există vreun mod prin care putem afla mai multe despre acest Creator?

Nu este surprinzător sau extraordinar să ne așteptăm ca Cel care a creat Universul să ne dea niște informații în această privință, de vreme ce El este cel care a creat o modalitate prin care să ne satisfacem toate nevoile, atât fizice cât și emoționale. Simțim foamea și nevoia de nutrienți pentru a supraviețui, și toate posibilitățile producerii acestor nutrienți există. Ne este sete, și există apă, avem nevoie de haine și există posibilitatea de a ne apăra de elementele naturii, și așa mai departe. Avem nevoia de companie, de dragoste și de ajutor, și avem părinții și familiile și trăim în societatea care ne satisface aceste nevoi. Este logic ca Cel care s-a îngrijit de toate aceste nevoi ale noastre să ne ofere de asemenea răspunsuri la aceste întrebări profunde, frământătoare și importante.

De fapt, într-un fel, aceste întrebări sunt chiar și mai importante decât nevoile fizice și emoționale de vreme ce ele definesc chiar scopul existenței noastre. Dovezile arată că atunci când oamenii nu au o direcție și o motivație în viață, ca indivizi în societate, ei devin profund nesatisfăcuți, confuzi și nefericiți. Așa că nevoia de a ști de ce suntem aici și încotro ne îndreptăm, și pentru ce există toate acestea, este la fel de importantă pentru noi că hrana, apa și raporturile sexuale.

Pot exista diferite răspunsuri posibile ale acestor întrebări, și contemplând multitudinea de idei ce a izvorât de-al lungul timpului din mintea omului ar părea să ne spună că rațiunea nu este unealta ce trebuie s-o folosim în căutarea răspunsurilor la aceste întrebări uimitoare pentru că ceea ce căutăm nu sunt doar niște răspunsuri, ci răspunsurile corecte. Aici intervine problema – adevărul este că în această zonă rațiunea nu se descurcă foarte bine.

Spre exemplu imaginați-vă că cineva v-ar aduce în fața unei clădiri ciudate. În vreme ce stați în fața ușii de la intrare închise, această persoană va întreba: “Ce este în spatele ușii, în această clădire?” Cât de multe lucruri ai putea cunoaște folosind logica? Ai putea fi capabil să ghicești unele aspecte, cum ar fi că înăuntru ar putea fi mese, scaune, lămpi sau robinete... dar te-ai putea înșela. Ar putea fi complet goală, sau complet plină, sau ... ei bine, orice ar fi posibil! Deci, cum ai putea ști, cum ai putea fi sigur cu privire la ceea ce se află în spatele ușii? Ei bine, desigur, ai putea merge să vezi cu ochii tăi ce este înăuntru, dar ce ai face dacă acest lucru nu ar fi posibil? Cum altfel ai putea afla ce este înăuntru?

Ei bine, o posibilitate ar fi că cineva care a fost înăuntru să îți spună, sau chiar cineva care cunoaște pe cineva care a fost înăuntru. Dar aici intervine întrebarea: Pot avea încredere în acest om? Cum pot fi sigur că această femeie spune adevărul?

Este la fel și în cazul acestor întrebări; scopul vieții, de ce este suferință, există viață după moarte... ce se află în spatele ușii? Este ascuns, nevăzut și neștiut. Logica nu ne aduce niciun răspuns definitiv, și nu este niciun motiv care să ne facă să credem că intuiția sau ‘simțirea’ ne pot da informații mai corecte.

Putem, însă, avea un grad de siguranță atunci când cineva în care avem motive să ne încredem ne răspunde.

Desigur, avem nevoie în continuare de rațiune. Singura problemă este că nu funcționează atât de bine aici ca sursă primară de cunoaștere. Avem nevoie de rațiune pentru a stabili în cine să avem încredere.

Ne întoarcem la omul cu chiloți roșii! Să-l cred sau nu?

Religiile, în general, fac o afirmație destul de neobișnuită. Afirmația că au un mesaj de la Creator, și, de regulă, un mesaj care este exclusiv adresat religiei în cauză. Așa cum este și afirmația: ‘Eu am dreptate și toți ceilalți se înșală’ Nu că această afirmație ar fi ea însăși o problemă din punct de vedere al rațiunii. La urma urmei, dacă acest Creator Înțelept ar decide într-adevăr să ne trimită un mesaj ar fi logic să fie unul consecvent, dar având în vedere că diverse religii pretind a deține mesaje contradictorii, nu toate pot fi corecte! Acum provocarea devine în a stabili care, sau dacă vreunul, este adevărat. În loc de o persoană care zice că a venit să citească contorul de la gaze, acum sunt șapte!

Nu-i totul pierdut. Vezi tu, uitându-te la toate aceste persoane ce stau în fața ușii tale, utilizând același proces al rațiunii poți determina care dintre ei este cu adevărat acela care trebuie să citească contorul de gaze. Spre exemplu el ar putea avea o legitimație și o uniformă cu numele companiei căreia îi plătești factura pentru gaze, și, probabil, un instrument pentru citirea contorului. În mod similar, sunt anumite semne pe care le putem folosi pentru a determina care religie este adevărată și care nu.

De vreme ce acest subiect este unul de care suntem legați sentimental foarte tare, ar fi bine să facem o scurtă pauză și să analizăm acele metode nepotrivite de a testa logica pe care am putea-o aplica uneori. Acestea ar putea fi de genul: ‘Care dintre ei arată ca mine și face parte din aceeași rasă?’ Ai folosi acest criteriu pentru a stabili cine intră în casa ta pentru a citi contorul? Până la urmă criminalii pot fi de orice culoare și etnie, așa cum pot fi și contoarele de gaze. Dar: ‘O să simt care pare a fi cel care are dreptate și apoi o să mă încred în el până când el va fi cel real.’ Nu? Mă gândeam eu.

Ce-ai zice despre cel care îți face cea mai bună ofertă? ‘Dacă ai încredere în mine că eu sunt cel care trebuie să citească contorul vei avea parte de gaz gratis pentru restul vieții!’ Tentant, dar puțin probabil.

Sau poate îl vei alege pe cel care seamănă cu omul care obișnuia să bată la ușa părinților tăi câteodată (deși ei nici nu erau conectați la rețeaua de gaze ... hmmmm!)

Dar cel care pare a fi cel mai deștept și are cei mai mulți bani? Mă gândeam eu că nu.

Concluzia aici este aceea că atunci când vine vorba de religie trebuie să renunțăm la anumite idei. Spre exemplu a crede în ceea ce strămoșii tăi credeau doar pentru că îți sună cunoscut, sau pentru că îi iubești foarte mult sau nu-ți imaginezi cum de ei s-ar fi putut înșela. Sunt sigur că fiecare dintre voi face ceva, sau chiar multe lucruri, diferit față de părinții voștri. Cum se poate ca ei să se fi putut înșela doar despre acele lucruri dar nu și despre religie?

Nu există niciun motiv convingător pentru a presupune că ceea ce părinții și strămoșii tăi credeau este adevărul, și nici nu are nicio noimă doar să ‘crezi’ și să faci un salt pe încredere fără nicio explicație logică. Și ce fel de rațiune te-ar duce la concluzia că adevărata religie trebuie să te facă bogat, sau că doar având credința într-un lucru sau o persoană îți va aduce viața eternă. Desigur, unul dintre lucrurile favorite atunci când vine vorba de o explicație în privința apartenenței religioase este că cineva a început să urmeze această religie, i-a schimbat viața și acum este fericit! Aceasta este un lucru logic, deoarece se presupune că acesta este impactul pe care adevărata religie trebuie să îl aibă, dar problema este că mulți oameni fac această afirmație despre experiențe religioase diferite. Se pare că am fost creați pentru a fi persoane religioase. Este parte din natura noastră. Dacă nu urmăm una dintre religiile standard, foarte curând vom inventa noi înșine una. Așadar oricât de puțină religie ne va face mai fericiți decât lipsă totală a religiei. Așadar, simpla afirmație că o religie este adevărată pentru că ți-a schimbat viața nu poate fi un criteriu solid de sine stătător, pentru că astfel și celelalte religii sunt adevărate devreme ce și ele au schimbat viața unor oameni. De fapt, chiar și cineva care a decis să creadă că nu există niciun Creator poate pretinde același lucru și anume că înainte urmau unei religii, iar acum n-o mai fac și se simt liberi și fericiți. Așa cum zice proverbul ce-i bun pentru găscă e bun și pentru boboc. Dacă este adevărat pentru una dintre ele, atunci este valabil și pentru cealaltă.

Acestea nu sunt decât afirmații. Afirmațiile trebuie dovedite.

Așadar, adevărata religie (dacă există una) trebuie să poarte o legitimație. Trebuie să poarte niște însemne prin care să o recunoaștem și să o identificăm ca fiind de la Creator.

Deci, ce fel de teste putem face?

Testul învățăturilor

Primul test, și probabil cel mai bun și convingător, foarte curând ne lasă cu foarte puține opțiuni posibile.

Ce se spune exact despre Creator? Care religie ne spune că există un Creator Unic, a cărui natură este diferită de cea a creației: Unul, Etern, Lipsit de nevoi, Transcendent?

Nu este intenția mea să râd sau să batjocoresc anumite religii, devreme ce toate religiile încurajează o anumită conduită morală și valori. Toate au punctele lor forte și slabe. Mai degrabă scopul este să le analizăm prin prisma acestui criteriu simplu și înțeles de toată lumea.

Astfel avem, poate chiar în mod controversat, doar trei concurenți: Iudaismul, religia Zoroastră și Islamul. Creștinii pot susține că și ei au dreptul de a fi incluși în această listă, dar, cel puțin prin prisma credinței creștine generale, trebuie să se alăture celorlalte religii care au deformat și compromis acest concept al unui Creator unic.

De exemplu, Hinduismul se bazează pe conceptul panteist. Aceasta este ideea ca totul este Dumnezeu. Universul, luna, stelele, copacii, animalele și noi, toți suntem Dumnezeu.

Cum putem noi înțelege și explica rațional o astfel de afirmație? Dacă prin Dumnezeu înțelegem Creatorul, atunci aceasta înseamnă că această creație s-a creat singură și că de fapt creația este Creatorul. Cum explică aceasta ordinea finită a Universului, și ce dovezi logice există pentru o astfel de afirmație? Aceasta este ca și cum am zice că Universul s-a creat singur. Dar dacă el nu a existat de la început cum este posibil să se fi creat singur?

De asemenea, nu atribuim Universului abilitatea de a ordona și sistematiza. Nu este una din calitățile sau atributele sale. Universul este făcut din stele și galaxii care ele însele au nevoie de un Creator. Dacă au nevoie de un organizator, separat, au nevoie de unul și colectiv. O adunătură de lucruri pline de nevoi nu devin de sine stătătoare, așa, deodată. O țară plină de muritori de foame nu are posibilități mai multe de a hrăni populația decât atâtea cât are un muritor de foame să se hrănească singur.

Creștinismul are aceeași problemă. Desigur unii creștini vor folosi aceleași argumente ca și mine pentru a evidenția existența unui Creator, dar vor continua prin a spune că Iisus, o persoană, finită, cu nevoi, este Dumnezeu. Problema este clară în această privință. Cât de rațional poate fi ca o entitate să fie două entități opuse în același timp? Cum se poate ca ceva finit să fie și infinit în același timp?

Este ca și cum am spune, spre exemplu, că un cerc a devenit pătrat dar în tot acest timp era și cerc. Cineva își poate imagina cum linia unui cerc se poate lua și se poate transforma într-un pătrat, dar atunci acesta încetează a mai fi un cerc. Sau cineva poate face cercul în pătrat, și pătratul în cerc, dar acesta nu poate fi în același timp și pătrat și cerc. Aceasta este, prin definiție, o imposibilitate, și niciodată nu vei putea aduce un argument rațional unei imposibilități. Astfel, aceasta este o afirmație ce nu poate fi nicicând dovedită. Cea mai mare problemă este că aceasta contrazice argumentele logice din demonstrația existenței Creatorului, de vreme ce o ființă finită, creată, cu nevoi poate fi Creatorul, atunci de ce nu și altul, și altul? Cum poți apăra o asemenea credință în față panteismului, de pildă?

Răspunsul la această întrebare este de obicei: 'Ei bine, Dumnezeu poate face orice'. Aceasta este o afirmație despre Dumnezeu, iar afirmațiile despre Dumnezeu, ca oricare altele, trebuie dovedite. Este, în același timp, și o afirmație plină de probleme. De exemplu, cineva ar putea întreba: 'Poate Dumnezeu să înceteze a mai exista?' sau 'Poate Dumnezeu să facă ceva rău?'

De regulă sunt două răspunsuri la astfel de întrebări. Unul este 'Nu, nu poate' ceea ce ar contrazice afirmația creștinilor că Dumnezeu poate face orice, sau 'Da, ar putea dacă ar vrea, dar Dumnezeu nu face nimic rău pentru că natură Sa este bună.'

De ce este acest lucru valabil despre bunătatea lui Dumnezeu, dar nu și despre celelalte atribute? Exact același criteriu se aplică și pentru Dumnezeu Unicul, și pentru Dumnezeul lipsit de nevoi. Tot așa cum nu stă în natura lui Dumnezeu cel Bun să facă rău, așa nu stă în natura lui Dumnezeu Veșnicul, Lipsit de nevoi să devină o ființă muritoare și cu nevoi. Așadar afirmația că Creatorul a devenit creație în vreme ce El era încă Creatorul este o afirmație ce nu poate fi niciodată dovedită, ea fiind prin definiție o imposibilitate, și acest lucru se aplică tuturor religiilor care fac astfel de afirmații despre Creator. Spunând acestea ne putem lipsi de majoritatea lucrurilor pe care Hindușii și păgânii le spun, ei făcând afirmații similare despre Creator fiind întruchipat ca o făptură creată.

Unii creștini susțin că ei nu îl consideră pe Iisus ca fiind Dumnezeu, ci fiul lui Dumnezeu. Problema, în acest caz este, ce vrem să spunem prin 'Fiul lui Dumnezeu'? Un fiu uman, este uman ca mama și tatăl lui, deci și fiul lui Dumnezeu este Dumnezeu? Dacă aceasta este situația

atunci ne întoarcem de unde am plecat și avem aceeași problemă ca înainte. De asemenea, un fiu este produsul unui contact sexual. Așadar a făcut Dumnezeu acest lucru? În mod cert aceasta contrazice orice știm până acum despre Creator ca fiind de o altă natură decât creația Sa. Atunci probabil Dumnezeu l-a cam adoptat pe Iisus? Acest lucru nu are nicio noimă de vreme ce nu poți adopta ca fiu decât pe cineva asemenea ție. Spre exemplu, dacă cineva ar avea un peștișor în acvariu pe nume Flappy și ar spune ‘Acesta este fiul meu’, nimeni nu l-ar lua în serios. L-ai putea iubi ca pe un fiu, ar putea mânca cu tine, sau avea o cameră în casă, și probabil ai putea obține și niște hârtii pentru adopție, dar peștele e peste și tu ești om. Aceștia nu-s la fel, și noi știm că Creatorul nu este la fel cu nicio ființă din Univers. De fapt sunt mai multe similarități între noi și pești decât între noi și Creator. Suntem ființe trecătoare, limitate, cu nevoi, și la fel sunt și peștii, în vreme ce Creatorul este veșnic și lipsit de nevoi. De fapt, Creatorul trebuie dus departe de ideea de a avea un fiu, fie literalmente sau simbolic, excepție făcând sensul cu precădere metaforic în care părinții ne poartă de grijă, ne hrănesc și ne călăuzesc, și așa face și Creatorul. Cu toate acestea, acest termen s-ar potrivi tuturor creaturilor, nu doar omenirii, cu atât mai puțin unui singur om.

Cât despre Budism, nu-l putem vedea pe Creator aici. Aceasta lasă Budismul ca fiind mai mult o idee filozofică decât o religie, și acest lucru atrage problemele sale, și anume că explicațiile despre sensul vieții, motivul suferinței, și marele necunoscut al vieții de după, sunt ideile omului, nu ale Creatorului. Ceea ce ne trebuie este ceva definitiv, iar certitudinea nu poate veni decât de la Cunoșcătorul celor nevăzute, care este Creatorul celor nevăzute. Restul nu este decât speculație.

Mai sunt alte câteva religii care ar putea fi amintite. Religia Șikh este similară Budismului în sensul că nu pretinde a avea origini divine, cel puțin nu în mod direct. Fondatorul acestei religii, Guru Nanak, a luat ceea ce el a considerat a fi cele mai bune părți ale Hinduismului și islamului și le-a amestecat pentru a face din asta propria sa cale. Aceasta ar putea fi ceea ce mulți dintre noi am face în fața unei asemenea alegeri, dar aici este vorba de o simplă alegere rațională. Dacă suntem de acord că există într-adevăr o revelație și un mesaj al Creatorului, atunci cum putem alege să abandonăm în deplină cunoștință de cauză călăuzirea Creatorului și să urmăm altceva, sau să începem a o amesteca cu altceva, afară de cazul în care putem stabili că acesta este lucrul pe care Creatorul ni-l cere? Acest lucru ar putea fi justificat din punct de vedere al ideilor hinduse, dar ar fi foarte greu din punct de vedere al Islamului sau Iudaismului, spre exemplu.

Deja am aplicat un test pentru a vedea dacă afirmația fiecărei religii de a fi de la Creator este adevărată sau nu: Este de acord cu raționamentul conform căruia putem înțelege că există un singur, unic, etern și fără nevoi Creator care este diferit și detașat de creație? Mai sunt și alte criterii pe care le putem folosi pentru a scurta lista noastră de candidați?

Testul Universalității

Ei bine, probabil că mai sunt și alte teste pe care le putem aplica pentru a vedea dacă I.D.-ul este valabil sau nu. Unul dintre ele cu o oarecare logică este ideea universalității. Ceea ce se înțelege prin aceasta e că acest mesaj al Creatorului este pentru toată lumea. Atâta vreme cât oamenii în general au capacitatea de a înțelege motivele existenței Creatorului și de a-și pune întrebări profunde în ceea ce privește viața, moartea, universul și toate celelalte, nu pare rezonabil ca acest Creator să fi îndrumat o parte dintre oameni, lăsându-i pe ceilalți pe de laturi. Desigur, Creatorul ar putea avea motive întemeiate pentru alegerea unui grup select pentru a duce și urma aceste instrucțiuni înțelepte, la fel de bine cum ar putea exista motive întemeiate pentru a transmite mesajul unei persoane deosebite mai degrabă decât a vorbi tuturor oamenilor separat. Chiar și așa, se impune întrebarea, și dacă nu facem parte din acest grup select, ce trebuie să facem? Ce se întâmplă cu noi?

Toate acestea devin irelevante. Pare ciudat faptul că Creatorul, cel care a asigurat fiecărui om modalitatea de a-și satisface orice nevoie nu asigură modalitatea de a împlini ceea ce este din punct de vedere psihologic, mental și spiritual cea mai mare nevoie, și anume răspunsul la marile întrebări!

Acestea fiind spuse, Iudaismul este eliminat. Iudaismul este minunat dacă ești născut dintr-o femeie evreică, și nu așa minunat dacă nu ești. Deși mulți dintre noi tind să creadă într-o anumită măsură că țara noastră, rasa noastră, tribul, orașul sau echipa noastră de fotbal este cea mai bună (sau cel puțin va fi cea mai bună într-o zi), majoritatea ar găsi greu de digerat ideea că dacă nu te naști aparținând unei anume rase sau trib, nu ai nicio șansă de a obține extazul paradisiului după moarte, și că îndrumarea înțeleaptă a Creatorului este doar pentru ei, nu și pentru tine. Chiar și dacă așa ar fi stat lucrurile, mulți dintre noi am fi nevoiți să catalogăm aceasta ca fiind irrelevant. Mai sunt și alte motive pentru care Iudaismul ar putea fi descalificat, dar acum nu este momentul pentru asta.

Aici trebuie să facem o mică pauză.

V-am avertizat încă de la bun început că nu o să vă placă!

Poate ar fi trebuit să vă avertizez ceva mai mult asupra faptului că prin această abordare rațională, concluziile trase ar putea să meargă exact împotriva dorințelor voastre sau a ceea ce

credeți că vreți să faceți în viață. Poate ar fi trebuit să vă avertizez că s-ar putea să urâți adevărul și, dacă ești dintre aceia care cred că viața lor este în regulă, și au tot ce își doresc oricum... ei bine te-aș putea avertiza că sunt multe motive pentru care lucrurile ar putea să se schimbe oricând. Dar, dacă ai fi dintre aceste persoane, probabil că nu m-ai asculta, oricum. Așa că, iat-o!

ATENȚIE!

Ceea ce urmează este numai pentru aceia care sunt dispuși să renunțe la prejucții, să se gândească profund și să urmeze concluziei celei mai logice.

Până acum lucrurile au mers ușor. Ce urmează ar putea fi o călătorie cu peripeții în ceea ce privește deciziile și concluziile pe care le vei trage. Nu încerc să vă fac să vă răzgândiți. Chiar nu încerc, pentru că va merita cu adevărat efortul. La urma urmei, ce lucru prețios se obține fără muncă grea? Ei bine, concluziile spre care vă voi călăuzi cer efort pentru a le urma. De fapt, pentru unii, va fi un efort enorm.

Muncă grea aici nu presupune efort fizic, și nici chiar mental în sensul că trebuie să vă gândiți foarte mult. Dacă ați convenit să faceți uz de rațiune și simțul realității în a ajunge la concluzii, și dacă sunteți pregătiți să alegeți opțiunea cea mai rezonabilă și asta este cel mai important lucru pentru voi, atunci consider că vă veți descurca de minune. Unii dintre voi însă nu se vor descurca așa de bine. Unii dintre voi, cei care citiți aceste rânduri, chiar și dacă vor fi de acord cu tot ceea ce scrie aici, vor continua să își trăiască viața așa cum au făcut-o până acum... sau cel puțin veți încerca. Spun că veți încerca pentru că nu veți reuși, și vorbesc din experiență. Ceea ce urmează v-ar putea duce la o concluzie care ar putea veni ca un adevăr șocant. Alții se poate să-l fi preconizat deja. Un lucru este, însă, sigur, odată ce veți cunoaște adevărul viața voastră nu mai poate fi la fel. Vă va urmări peste tot. Oricât de tare vei încerca să scapi, nu te poți ascunde de tine însuși.

AȚI FOST ATENȚIONAȚI!

Așa ca să revenim...

Acestea ne lasă cu doi pretendenți: religia Zoroastră și Islamul.

Sunt câteva motive pentru care Islamul câștigă în fața religiei zoroastre. În primul rând, Islamul pretinde a fi o religie universală pentru toată lumea. Contrar a ceea ce unii oameni cred, și contrar comportamentului unora dintre cei care urmează Islamul, Islamul nu este o religie

arabă/pakistaneză/indiană. Se adresează oamenilor albi vorbitori de limbă engleză tot atât de mult cât și arabilor, africanilor și eschimoșilor.

Este, de asemenea, interesant că acest cuvânt, 'Islam', este un cuvânt arab care are un înțeles, și acela este un termen descriptiv care înseamnă 'supunere' sau 'predare' totală Creatorului. Un musulman este acela care se supune și urmează călăuzire Creatorului. Islamul susține că mesajul de bază al credinței și supunerii Singurului, Unicului și transcendentului Dumnezeu este mesajul de bază pe care Creatorul l-a revelat mereu prin oamenii special aleși numiți Trimiși sau Mesageri. Numele acestei religii nu este legat de o anumită persoană sau loc. Iudaismul (iuda), Creștinismul (Cristos), Budismul (Buda), Hinduismul (india), Zoroastra (Zoroastru) sunt toate legate de o persoană sau un loc. Așadar, spre exemplu, dacă cineva ar trăi într-o localitate îndepărtată și n-ar fi auzit niciodată că un om pe nume Iisus, care este în același timp Dumnezeu și fiul lui Dumnezeu, a murit pentru păcatele omului, este imposibil ca acesta să ajungă să cunoască toate acestea folosindu-și mintea sau prin intermediu propriei experiențe. N-ai putea niciodată să gândești asta. Cineva trebuie să ți-o spună. Acesta nu este cazul Islamului. Ideea de bază a Islamului, aceea că există un Creator Unic a cărui călăuzire trebuie să o urmăm, este ceva ce oricine, oriunde și-ar putea da seama. Ca și idee, Islamul, supunerea față de Un Dumnezeu, este cu adevărat universală.

Testul caracterului

Mai sunt și alte teste pe care le putem aplica.

Primul este legat de caracterul și personalitatea omului care face afirmația. Dacă persoana care afirmă că are un mesaj de la Creator este cunoscut și afișează sinceritate, veridicitate și cinste devine ușor de crezut că el spune adevărul și în privința Mesajului pe care îl primește de la Creator. Desigur aceasta poate fi combătută prin afirmația că această persoană este indusă în eroare. El crede că este ceea ce spune că este, și este sincer și onest, dar trăirile sale sunt rezultatul unor aberații mentale sau halucinații. Cum putem fi siguri?

Sigur niciunul dintre noi nu vrea să fie tras pe sfoară, luat de fraier de către vreun infractor sau sfârșind prin a urma un nebun. Desigur, un bun infractor va face tot ce îi stă în putință pentru a părea sincer și onest. Cu siguranță se vor preface cu iscusință, și, de regulă, te vor ademeni cu o ofertă prea bună pentru a fi adevărată. În acest caz, problema este că putem cu ușurință ajunge de unde am plecat. Toți pretendenții noștri ar sfârși arătând ca niște personaje cât se poate de credibile, dar ideea aici este că, desigur, nu avem de a face cu însuși mesagerul. Nu Moise,

Krishna, Buddha, Zoroastru, Iisus, Muhammad sau Guru Nanak vin și ne bat la ușă, ci oameni care pretind că îi reprezintă pe ei și mesajul lor. Avem lucruri scrise și spuse despre ei. Așa că, înainte să îi examinăm pe acești oameni trebuie să avem o idee despre cum aflăm despre ceea ce ei au spus în opozite față de ceea ce oamenii susțin că au spus.

De aceea este important aspectul autenticității scripturii. Problema cu religia Zoroastră este că nu este nimic rămas din scrierile și spusele lui Zoroastru. Liturghia a rămas, și câteva idei ale teologiei de bază, dar cuvintele sale originale sunt în mare măsură pierdute. Problemele puse de autenticitatea Bibliei sunt cunoscute chiar și învățaților creștini și evreilor sinceri. Aici este locul unde Coranul, scriptura de bază a Islamului, este într-adevăr remarcabilă. Există foarte puțină controversă în ceea ce privește autenticitatea textului Coranic. Oricine poate lua o copie a Coranului din orice moscheie din lume și o poate compara cu manuscrisele care datează de mai puțin de 30 de ani după moartea Profetului Muhammad și va remarca faptul că textul este neschimbat afară de caligrafie sau câteva semne adăugate pentru a facilita pronunția. Acest lucru este remarcabil pentru un text vechi de 1400 de ani. Nu există numai o evidență clară a păstrării în formă de scris, Coranul are și o remarcabilă istorie a transmiterii prin viu grăi. Musulmanii afirmă că celelalte scripturi au fost schimbate, pierdute și deformate în diferite feluri, dar Creatorul (al cărui cuvânt este Coranul) a promis să păstreze neschimbat Coranul pentru că este ultima revelație a Creatorului pentru omenire, și, astfel, Muhammad este ultimul mesager. Deși musulmanii sunt oameni și sunt supuși greșelii, și astfel nu reprezintă neapărat adevărata față a religiei, Coranul și exemplul și învățăturile Profetului rămân intacte pentru ca oamenii să aibă posibilitatea să afle ce este cu adevărat călăuzirea lui Dumnezeu.

Aceasta este ceea ce afirmă musulmanii, dar nu există o mulțime de probleme cu Islamul?

Adică, cum un om din lumea liberă și civilizată, și, de altfel, de oriunde, ar putea să urmeze o religie veche de 1400 de ani? Pare că tratează femeile ca și cetățeni de clasă secundară (dar în lumea liberă și civilizată femeile sunt încă plătite mai puțin pentru aceeași slujbă, sunt înfățișate ca obiecte sexuale, suferă o sumă înfricoșătoare de abuzuri sexuale și fizice și cu greu găsesc respect ca mame și soții, dar cel puțin în lumea civilizată pretindem că ele au drepturi egale). Coranul chiar spune să îți bați soția în anumite ocazii! Bărbații pot avea până la 4 soții și nenumărate concubine! Ce bine de ei, și primesc de două ori mai multă moștenire, și mărturia unei femei are valoarea a jumătate dintr-a unui bărbat.

Și apoi mai este această treabă cu jihadul și terorismul, și 'luptă și omoară necredincioșii oriunde i-ai găsi'.

Și apoi ce-i cu aceste legi barbare cum ar fi tăierea mâinii pentru hoți, și moartea pentru apostatați și cei care comit adulter (și cum se face că mereu doar femeile par a fi cele ce sunt omorâte?) și moarte pentru homosexuali, și biciuire pentru bețivi, și chiar crucificare pentru hoții la drumul mare!

Nu este și Coranul la fel ca și toate celelalte cărți religioase, plină de contradicții, termeni vagi și supusă multor niveluri de interpretare?

Ei bine, Coranul pare să nu se asemene niciunei alte scripturi, cel puțin dintr-un punct de vedere, și acela este aspectul aproape nedisputat al autenticității sale. Apoi, câte dintre problemele pe care oamenii le au cu Islamul au de-a face cu învățăturile Coranului și ale Profetului în opoziție cu comportamentul musulmanilor?

Haideți să privim acest lucru rațional și nu emoțional.

Dacă în Coran sunt prezente anumite lucruri care contrazic obiceiurile și normele cu care suntem obișnuiți, înseamnă că acesta nu este de la Creator?

De fapt nu există niciun motiv pentru care problemele menționate anterior să excludă originea divină. Și ce dacă nu par compatibile cu viața ‘modernă’? Probabil Creatorului nu îi place modernitatea, sau vreo altă ideologie creată de om. Nu spun că aceasta este situația în cazul de față, vreau doar să dovedesc că acesta nu este un motiv rațional pentru a respinge originea divină a Coranului. Din acest punct de vedere, toate religiile se alătură Islamului în a chestiona validitatea unui stil de viață bazat doar pe materialism și distracție ce pare să caracterizeze mare parte a vieții moderne. Problema care apare în urma judecării oricărei scripturi doar în baza legii și obiceiurilor morale este aceea că obiceiurile morale și legea în general sunt departe de a fi universale. De exemplu, ceva ce pare o pedeapsă aspră într-o cultură, pare una ușoară în alta. Poligamia nelimitată poate părea absurdă într-o societate care se bazează pe căsătorie ca și metodă de securitate socială pentru femei și care practică poligamia nelimitată. Pentru ei, monogamia ar părea o nebunie, în special pentru femei care se bazează pe aceasta pentru siguranță. Autoproclamata ‘lume civilizată’ își schimbă constant poziția morală și etica asupra multor lucruri. Lucruri care acum 10 ani erau considerate rele, acum sunt acceptabile, și viceversa, și totuși anumite persoane purtătoare de cuvânt pentru valorile ‘lumii libere’ vorbesc despre valorile lor morale de parcă ar fi vreo ordonanță divină, deși nu sunt. De fapt chiar opusul este adevărat.

Ideea este că cele mai mari probleme pe care oamenii tind să le aibă cu Islamul nu alcătuiesc un criteriu după care să îl judecăm. În mod rațional, dacă cineva reușește să stabilească prin dovezi

convingătoare originea divină a unei cărți, atunci ar trebui să accepte faptul că Creatorul nostru știe mai bine ce este bun pentru noi. De fapt, este foarte probabil ca oamenii să aleagă legi și valori morale cu care se simt bine în favoarea celor care sunt, de fapt, bune și benefice pentru ei, sau că anumiți oameni (de pildă cei cu autoritate și control) croiesc un sistem și anumite valori care să îi mențină pe ei la putere. Adevărul este că sunt multe lucruri care sunt bune pentru noi dar nouă nu ne plac și multe lucruri care ne plac dar nu ne fac bine. Așadar ar trebui să renunțăm la acest așa zis cui împotriva Islamului, și anume că nu ar fi compatibil cu viața modernă, tot așa cum am înlătură un hering roșu (sau un alt om în chiloți roșii!)

Acesta pare să fie momentul pentru a înghiți cea mai amară pastilă de până acum. A venit vremea să acceptați ceea ce pentru unii dintre noi poate fi cel mai dur adevăr; Coranul ar putea foarte bine să fie călăuzire de la Creator, și Muhammad un Profet. Cel puțin ar trebui să renunțăm la prejudecăți și să încercăm să examinăm deschis argumentele aduse în favoarea Coranului ca fiind călăuzire. Până la urmă, are câteva lucruri care pledează în favoarea acestei afirmații. Să le recapitulăm. În primul rând, ceea ce ne învață despre Creator se suprapune cu ceea ce poate fi înțeles rațional de oricine, oriunde, și anume că există Un Creator care este diferit de creația Sa. Sunt multe versete în Coran care expun această idee:

„Spune: El este Allah, Cel Unic, (de care toate lucrurile au nevoie dar El nu are trebuință de nimic,) Allahu Samad,(El este Stăpânul). El nu zămislește și nu este născut. Și El nu are pe nimeni egal!”

[Traducerea Sensurilor Nobilului Coran 112:1-4]

Unii oameni pun sub semnul întrebării utilizarea cuvântului ‘El’ în Coran. Înseamnă asta că Dumnezeu e bărbat? Creatorul, conform acestor versete, nu este asemănător cu nimic. În arabă, limba originală a Coranului, ca și multe alte limbi, nu are decât masculin și feminin, fără genul neutru. Chiar și în Engleză, folosirea lui ‘it’ nu pare a fi un mod demn de a vorbi despre Dumnezeu. ‘El’ este termenul care definește genul folosit în Coran dar astea nu implică sau rezultă că Dumnezeu este bărbat.

Al doilea lucru în favoarea Islamului este că scriptura a fost păstrată într-un mod remarcabil. Istoria păstrării sale este ea însăși demnă de a fii studiată, dar voi expune succint câteva comentarii ale învățaților pe această temă.

Orientalistul Richard Burton scrie că acest Coran pe care îl avem astăzi este ‘textul care ne-a fost pogorât în forma în care a fost organizat și aprobat de Profet... Ceea ce avem astăzi în mâinile noastre este mushaf-ul (textul) lui Muhammad.’ Kenneth Cragg descrie transmiterea Coranului din timpul revelației până astăzi ca întâmplându-se ‘într-o serie netulburată a devotamentului’. Schwally scrie în *Geschichte des Qorans* că ‘în ceea ce privește diversele bucăți ale revelației, putem fi siguri că textul lor a fost transmis exact cum a fost găsit în moștenirea Profetului’.

Ei cu siguranță par convinși de autenticitatea Coranului.

Cel de-al treilea motiv la care trebuie să luăm aminte este că mesajul Islamului este unul universal, și anume pentru toată lumea indiferent de rasă și stăut, și într-adevăr face clar mesajul că Creatorul nu se uită la culoarea unei persoane, rasă, tribul, avuția sau statutul său, ci la inimă, bunătatea și faptele sale.

Coranul nu este o lectură ușoară. Poate fi greu de urmărit deoarece nu pare să urmărească o anumită ordine a evenimentelor, un subiect anume sau o temă. Sunt multe repetiții și chiar și în cea mai bună traducere stilul său este cel puțin sfidător. De fapt, pentru a-l înțelege trebuie să te gândești, iar a gândi este ceea ce ne cere Coranul.

În ciuda acestor lucruri, mesajul este foarte clar. Nu există decât Un Singur Dumnezeu, care este și plin de compasiune și milă pentru toate creaturile Sale, dar în mod special pentru cei care sunt umili și credincioși. El este și aspru la pedeapsă pentru cei care sunt aroganți și resping adevărul. Viața este un test, iar universul acesta așa cum îl știm noi se va încheia atunci când vom muri, pentru a fi recreați într-o zi și judecați spre a fi recompensați cu beatitudine eternă, sau pedepsiți cu chinul etern.

Ei bine, v-am spus la început că vom vorbi despre lucruri care nu-ți vor plăcea cum ar fi moartea și iadul! Cu toate acestea, doar dacă ceva nu ne place nu înseamnă că acel ceva nu este real sau adevărat.

Mai există ceva ce ne poate face să acceptăm Coranul ca fiind de la Creatorul cerurilor și al pământurilor? Coranul însuși ne dă un test împotriva falsificării. Acesta este un test foarte bun pentru a fi aplicat oricărei cărți care pretinde a fi de la Creator:

„Ei nu chibzuiesc asupra Coranului? Dacă ar fi venit de la altul decât Dumnezeu, ar fi aflat în el multe nepotriviri.”

[Traducerea Sensurilor Nobilului Coran 4 :82]

Ideea este că, dacă o carte este de la Creatorul tuturor lucrurilor, este logic să concluzionăm că această unică Ființă trebuie să fie foarte inteligentă și chibzuită, cu mult peste nivelul de înțelegere al oamenilor. Ne putem aștepta ca Creatorul tuturor lucrurilor să cunoască cu siguranță cu mecanismele de bază ale lumii și universului, și evenimentele din istoria umană.

Ceea ce este remarcabil la Coran nu este numai că nu conține nicio nepotrivire, dar pare să facă afirmații despre istorie, teologie, filosofie, legislație și natura care sfidează orice explicație umană.

Un alt lucru remarcabil despre Coran este că, până și astăzi, rămâne cea mai de seamă operă literară în limbă arabă. De fapt, Coranul îi provoacă pe arabi, care erau maeștri în poezie și calificare lingvistică, să facă măcar un capitol care să i se asemene. Cel mai scurt capitol din Coran nu are decât 3 versete! În vremea când poeții erau ‘vedetele pop’ ale Arabiei, Muhammad nu a arătat talent poetic nici înainte nici după revelarea Coranului. Spusele și afirmațiile sale sunt total diferite lingvistic de Coran, și pot fi diferențiate cu ușurință. Mulți dintre ce mai iscusiți poeți și oratori ai vremurilor au recunoscut că acestea nu erau vorbele lui Muhammad, sau ale vreunui om. Mulți au îmbrățișat Islamul doar la auzul recitării Coranului. Pentru ei, acesta era cea mai convingătoare dovadă a originii sale divine. Acest lucru poate fi dificil pentru a fi evaluat de noi astăzi, dar este un dat istoric. Întrebarea rămâne: cum de cineva fără pic de talent poetic a fost capabil să producă o piesă literară care și astăzi tronează cu superioritate peste toate lucrările în limba arabă, în vremea în care cele mai însemnate poezii arabe erau scrise? Dacă am face o paralelă în lumea modernă este la fel de nemaipomenit ca și când o persoană lipsită de studii fără vreo cunoștință despre știință să producă o teorie a fizicii unitară și fără de greșală.

Muhammad nu știa, ca mulți alții în Arabia acelei vremi, nici să scrie nici să citească. Nu a avut acces la acest tip de învățătură. De unde ar fi putut el căpăta aceste cunoștințe-a reprezentat o provocare nesfârșită pentru adversarii săi de atunci, așa cum a fost și de-a lungul istoriei pentru toți cei care refuză să îi atribuie Coranului originea sa divină. Niște polemiști creștini au mers până acolo încât să afirme că Muhammad însuși a fost un arhieru eretic creștin care a fugit în

Arabia, alții susțin că a învățat de la un călugăr disident. Totuși, în pofida istoriei bogate și literaturii abundente despre viața lui Muhammad, nimeni nu poate identifica acest personaj și explica cum a reușit să stea ascuns pe durata celor 23 de ani în care el a propovăduit. Desigur, o altă problemă care se ridică de aici este insinuarea inventării Coranului și a faptului că Muhammad era un mincinos, lucru care este foarte problematic având în vedere că studiul vieții lui Muhammad arată clar sinceritatea și onestitatea sa. El nu corespunde profilului psihologic al unui artist. Acest lucru i-a făcut pe alții să susțină că era indus în eroare și nebun, că el credea cu adevărat că era Profet, și așa a reușit să se convingă pe sine și pe ceilalți. Aceasta lasă, totuși, nerezolvat misterul informațiilor uimitoare și amplitudinii cunoștințelor cuprinse în Coran.

O persoană nu poate fi și smintită și mincinoasă, în același timp.

Dacă te consideri Profet și crezi că primești informații de la Dumnezeu, când oamenii vin și îți adresează întrebări dificile, așa cum, de multe ori, i s-a întâmplat lui Muhammad, nu o rupi la fuga către cel mai apropiat preot sau rabin pentru a afla răspunsul. Ești convins că Dumnezeu ți-l va spune.

Concluzia cea mai rațională care explică fenomenul atât la nivelul uimitor al informațiilor din Coran cât și sinceritatea clară și onestitatea lui Muhammad este aceea că el era ceea ce a afirmat că este, Trimisul lui Dumnezeu. Se pare că doar aceasta oferă o explicație plauzibilă în ceea ce privește informația, pentru că aceste cunoștințe sunt de la Creator, și au puterea de a verifica acest lucru. Sinceritatea, onestitatea și comportamentul exemplar al Profetului Muhammad se explică prin ceea ce el a afirmat că este, și prin siguranța faptului că el primea mesaje divine.

Nivelul uimitor al informațiilor

În acest moment unii dintre voi s-ar putea întreba, sau ar trebui să se întrebe, ce anume este acest ‘nivel uimitor al informațiilor’ despre care tot vorbesc, iar acesta este un subiect laborios cu care am putea umple volume, la care am fi nevoiți să adăugăm toate argumentele, și contraargumentele și cu asta am umple și mai multe volume. Veți găsi o listă de articole recomandate și știe-uri web dacă sunteți interesați de mai multe amănunte. Eu voi alege doar câteva lucruri pe care le consider fascinante și convingătoare.

Primul are de-a face cu istoria. Mulți creștini au încercat să îl acuze pe Muhammad că ar fi încercat să copieze și să folosească Biblia, dar acest lucru este destul de prostesc dintr-un număr de motive. Unul este acela că în acel moment nu exista o Biblie în arabă, și chiar de ar fi existat

Muhammad nu o putea citi. Sunt multe persoane menționate atât în Biblie cât și în Coran, și asta pentru că ele sunt, în mare parte, Profeti și trimiși ai lui Dumnezeu. Coranul, fiind ultima revelație de la Creator, prezintă viețile lor drept un exemplu demn de urmat, un exemplu merit de inspirație și să motiveze credincioșii în vremurile ce vor urma. Nu este straniu că Avraam este menționat deoarece arabii îl considerau părintele lor prin fiul său, Ismail. Una dintre denumirile folosite pentru arabi în Biblie este ismaeliți tocmai datorită descendentului lor. Ceea ce ar părea straniu și o provocare de explicat este volumul de informații din Coran despre Moise. Desigur simpla explicație pentru aceasta este că provocările și sarcinile pe care Muhammad le-a primit erau similare acelor ale lui Moise, și din acest motiv experiența lui Moise îi era un ghid util și îi servea drept inspirație Ultimului Mesager.

Iată două mici detalii fascinante, dar pline de tâlc, extrase din aceste istorisiri din Coran.

Primul, este foarte interesant și ne arată cum Iosif (fiul lui Israel sau Iacob), care este menționat și în Coran, nu se adresează conducătorului Egiptului folosind cuvântul ‘faraon’ ci îl numește ‘Rege’, în vreme ce Moise are de-a face în mod clar cu un Faraon. Nu-i așa o mare problemă, ne-am putea gândi, asta până încercăm să-l localizăm pe Iosif în istorie și să aflăm că dinastia care cârmuia Egiptul în acea vreme era Hykos, care erau semiți și nu foloseau termenul ‘faraon’, care era un cuvânt pe care egiptenii nativi îl foloseau pentru conducătorii lor. Conducătorul Egiptului pe vremea lui Moise era un egiptean nativ care i-a înlocuit pe Hykos și care a început opresiunea asupra tribului lui Israel. Dacă Muhammad a copiat Biblia, de ce nu a copiat el și această greșeală istorică? Și de unde avea el asemenea informații precise? Nu erau universități cu departamente de egiptologie pe acea vreme. Știința citirii hieroglifelor fusese pierdută sute de ani înainte și nu a fost redobândită până la redescoperirea pietrei de la Roseta, 1000 de ani mai târziu. Aceasta face ca această informație să fie și mai fascinantă.

Coranul prezintă povestea lui Moise despre cum merge la Faraon și îl invită să creadă în ... ei bine, cam în același lucru pe care îl găsiți scris aici. Faraon începe să-l întrebe pe Moise despre acest Dumnezeu nevăzut de deasupra cerurilor. Faraon credea că el este zeu, de fapt el credea că prin intermediul magiei îi poate stăpâni pe zei. Așa că el spune, plin de aroganță, unuia dintre oamenii săi:

“Faraon a spus: “O, Haman! Zidește-mi un turn! Poate că eu voi ajunge la cărări! La cărările cerurilor astfel încât să-L văd pe Dumnezeu lui Moise, căci eu îl socotesc pe el, mincinos!”

[Traducerea Sensurilor Nobilului Coran 40: 36, 37]

Multe lucruri s-au spus în urma menționării acestui Haman, susținând că Muhammad a copiat povestirile din Biblie și le-a amestecat.

Există în Biblie un Haman, în cartea lui Esher, o carte care este considerată de autenticitate îndoielnică, care așează acest personaj într-un timp mai îndepărtat, în Persia, ca ministru la curtea lui Ahasuer. Cu toate acestea, nu există niciun document istoric care să ateste prezența vreunui astfel de personaj în Persia. Cercetătorii biblici l-au identificat pe Hamam că fiind Humman un zeu elamit, sau altă posibilitate – cuvântul persan hamayun care înseamnă om de vază, și de aici la numele persan Owanes.

Contrar revendicărilor satirice ale polemiștilor creștini, avem un Haman chiar în Egiptul Antic care pare să se potrivească întocmai cu personajul nostru.

Dr. Maurice Bucaille a fost printre primii oameni care a studiat numele Haman din punct de vedere egiptologic. A conștientizat că, de vreme ce ‘Haman’ a fost menționat în Coran în contextul profetului Moise aflat în Egipt, cel mai bine ar fi să întrebăm un expert în limba egipteană veche i.e. hieroglifică, despre acest nume. Bucaille povestește o discuție interesantă pe care a avut-o cu un renumit egiptolog francez:

„În cartea *Reflecții asupra Coranului (Reflexions sur le Coran)* am prezentat rezultatul unei astfel de deliberări vechi de 12 ani care m-a împins să întreb un specialist care pe deasupra, știa bine și limba arabă clasică. Unul dintre cei mai faimoși egiptologi francezi, îndeplinind aceste condiții, a fost atât de bun încât să-mi răspundă la întrebări.

I-am arătat cuvântul ‘Haman’ pe care îl copiasem întocmai din Coran, și i-am spus că fusese luat dintr-un document care data din secolul 7 AD, fraza fiind în legătură cu o persoană legată de istoria egipteană.

Mi-a spus că, în acest caz, ar vedea în acest nume transcrierea sa hieroglifică, dar, după el, fără îndoială, nu era posibil ca un document scris în secolul 7 AD să conțină un nume hieroglific deoarece în acea vreme hieroglifile fuseseră uitate cu desăvârșire.

Pentru a confirma deducțiile sale în privința numelui m-a sfătuit să consult Dicționarul Numelor Proprii de Ranke, unde aş putea găsi numele scris în hieroglife și transliterația sa în limba germană.

Am descoperit tot ce intuise expertul, și, pe deasupra, am rămas stupefiat la citirea profesiei lui Haman: „Mai marele peste lucrătorii din carieră de piatră” exact ce se putea deduce din Coran, cu toate că vorbele lui Faraon sugerau responsabilul pentru construcții.

Reîntorcându-mă la expert i-am arătat o fotocopie a paginii din Dicționar în privința lui ‘Haman’ și i-am arătat una din paginile Coranului unde putea citi același nume, lucru care l-a lăsat fără cuvinte...

Mai mult, Ranke notase, ca referință, o carte publicată în 1906 de către egiptologul Walter Wrezinski, acesta din urmă a menționat numele ‘Haman’ ca fiind inscripționat pe o bucată care era ținută în Hof-Museum din Viena (Austria). Peste ceva ani când am putut citi această profesie inscripționată cu hieroglife, am observat că hotărârea adăugată numelui sublinia apropierea lui cu Faraon.”

Asta e ceea ce numesc un nivel uimitor de informație!

De unde avea Muhammad o astfel de informație dacă nu de la Dumnezeu?

Mai sunt și altele.

Gândiți-va doar la lumea de acum 1400 de ani și la nivelul de cunoaștere, sau, ar fi mai bine să zicem nivelul de ignoranță care era prevalent, în special când vine vorba de lumea naturală. Desigur, unii gânditori și filosofi făcuseră niște descoperiri uimitoare, estimând chiar circumferința Pământului, dar au și greșit în multe privințe. Legende și miturile erau prezente în abundență. Citind Coranul observăm lipsa oricărei legende sau mituri despre crearea universului și a lumii. Da, sunt prezentate miracole ale Creatorului pentru a crește încrederea credincioșilor și a-i confrunța pe îndărătnici, dar în afară de ele descrierea lumii și a universului pare remarcabil de modernă. V-ați aștepta ca și Coranul să reflecte miturile și legendele acelei vremi. Chiar și dacă Muhammad ar fi reușit să aleagă cele mai bune idei ale vremii și să ocolească aceste legende, tot nu explică compatibilitatea remarcabilă a Coranului cu știința modernă.

Iată câteva versete din Coran despre Univers și crearea sa.

„Oare nu văd cei care nu cred că cerurile și pământul au fost împreună și că Noi le-am despărțit și din apă am făcut tot ce este lucru viu? Și oare tot nu cred ei?”

[Traducerea Sensurilor Nobilului Coran 21:30]

Ați auzit vreodată de Big Bang și cum Universul a început de la o singură, super condensată, minge de materie și energie? Am vorbit despre aceasta la început, vă amintiți? Se pare că informația din Coran este corectă despre un lucru pe care noi l-am descoperit abia în urmă cu vreo 70 de ani. Ce ziceți de asta:

„Iar cerul l-am înălțat cu puterea Noastră și Noi îl lărgim”.

[Traducerea Sensurilor Nobilului Coran 51:47]

Când Einstein își construia teoriile, consensul printre savanți era că universul este static și așa a fost întotdeauna, dar noile date au devenit limpede că nu era așa și că, de fapt, galaxiile se îndepărtau una de altă într-un ritm constant. În alte cuvinte universul se lărgeste. Este mai mult decât ciudat cum toate acestea s-au găsit într-o carte veche de 1400 de ani.

Știința este un tovarăș tare nestatornic. Lucruri asupra cărora savanții cad la învoială într-o vreme sunt răsturnate și contrazise de noi observații într-o altă vreme, așa că probabil acesta nu este cel mai bun criteriu pentru a judeca o carte. Totuși, sunt niște lucruri care au fost observate atât de îndelung încât au devenit un fel de ‘date’.

Unul dintre aceste lucruri este dezvoltarea embrionară a oamenilor. Ideea că fetusul trece prin diverse stagii de dezvoltare este foarte nouă. O mulțime de teorii au împânzit antichitatea și vremurile moderne timpurii care astăzi păr să sune destul de ciudate. O idee era aceea că animalele existau cu forma predefinită încă din spermatozoid. Au existat chiar și afirmații conform cărora acest lucru fusese observat la microscopul primitiv disponibil în acel timp. Și așa se termină cu a vedea -înseamnă a crede! Aristotel era de părere că sângele menstrual se coagula în contact cu sperma și forma un fetus. Nu mai devreme de sfârșitul secolului 19 ceea ce cunoaștem azi a început să prindă o formă singură. Cu toate acestea acum mai bine de 1400 de ani Coranul spune:

„ Noi l-am creat pe om din apă aleasă(venită) din lut. Apoi l-am făcut Noi o picătură într-un loc sigur. Apoi am făcut din picătură un cheag(un cheag de culoarea sângelui lipicios), și am făcut din cheag o bucată de carne și am făcut din bucată de carne oase și am îmbrăcat oasele cu carne. Apoi l-am scos la iveală ca o altă făptură. Binecuvântat fie Allah, Făcătorul, Cel Bun!

[Traducerea Sensurilor Nobilului Coran 23:12,13,14]

și...

„O voi oameni! Dacă sunteți în îndoială cu privire la Înviere, Noi doară v-am creat din țărână, apoi dintr-o picătură, apoi dintr-un cheag de sânge(ca o lipitoare) apoi dintr-o bucată de carne, cu formă pentru ca să vă arătăm vouă puterea Noastră (...)”

[Traducerea Sensurilor Nobilului Coran 22:5]

Keith Moore, profesor și decan al departamentului de anatomie al Universității din Toronto, Canada, autorul lucrării ‘Omul în curs de dezvoltare’, și considerat unii dintre embriologii de seamă ai lumii, a spus în legătură cu aceste afirmații din Coran și hadis-uri autentice: ‘Până în secolul 19 nu s-a știut nimic despre clasificarea stadiilor dezvoltării umane. Un sistem pentru a marca stagiile dezvoltării embrionare a fost făurit la sfârșitul secolului 19 utilizând simboluri alfabetice. În timpul secolului 20, au fost folosite cifre pentru a diferenția 23 de stagii embrionare. Acest sistem nu este ușor de urmărit și unul mult mai bun ar fi acela bazat pe schimbările morfologice. În ultimii ani, studiul Coranului a arătat o altă bază pentru clasificarea stadiilor embrionare care este bazat pe acțiuni și schimbări ale formei ușor de înțeles. Utilizează termeni ce i-au fost trimiși de Dumnezeu lui profetului Muhammad, prin îngerul Gavriil și notate în Coran... Este limpede pentru mine că aceste fraze au ajuns la Muhammad de la Dumnezeu pentru că aproape nimic din aceste cunoștințe nu erau descoperite decât secole mai târziu. Aceasta dovedește că Muhammad trebuie să fi fost Trimisul lui Dumnezeu.’ Marshall Jonson, profesor și decan, Departamentul de Anatomie, Director al Institutului Daniel Baugh, Universitatea Thomas Jefferson, Filadelfia, SUA, a spus: ‘Ca și om de știință nu pot să am de-a face decât cu lucruri pe care le pot vedea clar. Pot înțelege embriologia și biologia dezvoltării; pot înțelege cuvintele ce mi s-au tradus din Coran. Dacă ar fi să mă transpun în acea vreme, știind ceea ce știu și descriind lucrurile, n-aș putea descrie lucrurile ce au fost descrise. Nu văd nicio dovadă care să respingă faptul că acest individ Muhammad a preluat aceste informații de undeva, deci nu văd nimic în neregulă cu conceptul intervenției divine în ceea ce el a spus.’

O altă afirmație interesantă se găsește în Coran despre munți.

„Oare nu am făcut Noi pământul un pat? Și munții ca țărugi?”

[Traducerea Sensurilor Nobilului Coran 78: 6,7]

Astăzi știm că munții au rădăcini adânci sub suprafața pământului, și că aceste rădăcini sunt de câteva ori mai adânci decât înălțimea lor de la suprafață. Așadar cel mai potrivit cuvânt pentru a descrie munții pe baza acestor informații este cuvântul ‘țărug’, de vreme ce un țărug bine plasat

este mai mult adânc decât înalt. Această teorie a munților având rădăcini adânci a fost introdusă nu mai devreme de ultima jumătate a secolului 19. Munții joacă, de asemenea, un important rol în stabilizarea crustei pământului. Ei stingheresc cutremurele pământului.

„El a așezat pe pământ munți statornici, ca să nu se clatine cu voi, râuri și drumuri, poate că voi veți fi călăuziți.”

[Traducerea Sensurilor Nobilului Coran 16:15]

Asemănător, teoria modernă a plăcilor tectonice susține că munții au rolul de stabilizare a pământului. Aceste cunoștințe despre rolul munților ca și stabilizatori pentru pământ doar ce a început a fi înțeleasă în cadrul teoriei plăcilor tectonice din 1960 încoace.

Coranul menționează multe lucruri despre lumea naturală și ne cere să ne gândim profund și să contemplăm, astfel ca cei cu judecată să înțeleagă toate acestea ca fiind semne care arată puterea și înțelepciunea Creatorului, pentru că toate acestea nu sunt în van, sau pentru amuzament, ci, mai degrabă, pentru un scop profund și nobil.

Coranul nu este o carte științifică, ci o carte a semnelor. Este lesne de înțeles de unde Creatorul știe despre originea comună a universului, detaliile dezvoltării embrionare și că munții au rădăcini, dar nu este ușor de explicat cum Muhammad a reușit să includă această informație în

Coran decât dacă acceptăm afirmația lui că este un Trimis. Acesta este cel mai potrivit lucru pentru o persoană rațională și sinceră.

Învățăturile Cărții

Atunci, care sunt principalele învățături din Coran?

Ei bine, primul lucru este să acceptăm că există Un Dumnezeu, care este unic și nu seamănă cu nimic altceva, și că nimic altceva nu este asemănător lui Dumnezeu. Dumnezeu este Unul și Singurul, care nu are parteneri sau rivali, și noi trebuie să ne rugăm doar Lui și să-L adorăm doar pe El.

Cum să ne rugăm și să-L adorăm și să primim călăuzirea Sa, acesta este rolul lui Muhammad. Coranul ne învață că toți Profeții și Trimișii oamenilor au fost dintre ei (adică oameni). Asta pentru că ei nu sunt doar purtătorii unui mesaj, ci viețile lor servesc ca exemplu viu despre cum să urmăm și să implementăm mesajul. Acest lucru este logic. Dacă un om poate face asta, atunci, cel puțin teoretic, și ceilalți vor putea. Dacă mesagerul ar fi fost un înger, atunci ne-am găsi cu

toții scuze că nu putem fi asemenea unui înger de vreme ce pentru ei este atât de ușor să fie atât de ... angelici!

Viața, ne spune Coranul, că este un test. De aceea există suferință și bucurie, sănătate și boală. Bogăție și sărăcie, bine și rău, noapte și zi, întuneric și lumină. Prin lucrurile care sunt opuse, învățăm, cum am putea aprecia ceea ce este bun, fără să cunoaștem răul, și de câte ori apreciem sănătatea doar când suntem bolnavi? Testul este să ne cunoaștem propria realitate. Vom accepta adevărul sau vom urma dorințelor noastre? Ne vom supune Creatorului sau vom fi rebeli? Dumnezeu ne-a dat călăuzire și liber arbitru. Ar trebui să ne folosim inteligența pentru a înțelege și a urma călăuzirii. Dacă facem greșeli, așa cum este de așteptat pentru că suntem oameni, ar trebui să știm că atâta timp cât suntem în căutarea călăuzirii Creatorului, cerem iertare și ne străduim cât putem de bine pentru a ne schimba în bine, Creatorul va continua să ne ierte.

De fapt, înțelegerea limitelor noastre și recunoașterii măreției lui Dumnezeu este, de fapt, esența islamului. De aceea oamenii ar trebui să se supună lui Dumnezeu, și acesta este adevăratul înțeles al Islamului.

Motivul existenței noastre, scopul primordial al minții noastre complexe și darul rațiunii sunt pentru a înțelege și a încerca să facem tot ce ne stă în putință pentru a-L mulțumi pe Creator. Știm cum să facem asta prin călăuzirea ce ne-a fost dată. Pentru a ne ajuta să trăim eficient și să fim constanți, Creatorul a făcut un lucru esențial din actele de adorare din viețile noastre. Nu pentru că El are nevoie de ele, nici pe departe! Dumnezeu nu are niciun fel de nevoi. Mai degrabă noi am fost creați cu această nevoie. Așa cum trupurile noastre au nevoie de hrană, mințile noastre, sufletele noastre, sunt croite să se hrănească cu pomenirea și slăvirea lui Dumnezeu.

De aceea cea mai importantă acțiune a unui musulman (a unuia care practică Islamul) este să se roage într-un fel anume la anumite momente din zi și din noapte. Aceste rugăciuni rituale sunt în număr de 5. Împlinind aceste 5 rugăciuni cu sinceritate și înțelegere este cheia pentru schimbarea noastră. Atunci când sunt făcute cum trebuie, ele formează un ritual care schimbă vieți.

O altă componentă esențială este actul de caritate pentru a ajuta pe cei mai puțin norocoși și pentru nevoiași. Unul dintre cele mai importante componente ale unei vieți pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu este să fim buni și să îi ajutăm pe ceilalți.

Desigur, a trăi o astfel de viață necesită disciplină, control de sine și răbdare, și din acest motiv postul a fost mereu o componentă a vieții religioase, și acesta este și în cazul Islamului. În fiecare an există o lună pe nume Ramadan când oamenii trebuie să renunțe la mâncare, băutură și relații intime de la răsărit până la apus. Este, de asemenea, important să încercăm să ne abținem de la vorbe și fapte urâte, aceasta fiind esența rezultatului obținut în urma postului.

A spune adevărul și a ocoli minciuna, a respecta promisiunile, a împlini încrederea acordată, a fi mereu drept chiar și împotriva familiei proprii sau a sinelui, sunt trăsături esențiale ale unui adevărat credincios.

Respectul acordat părinților și comportamentul bun față de ei, mai ales la bătrânețe, a fi bun față de vecini, încurajarea binelui și interzicerea răului sunt virtuți esențiale.

Acestea constituie fundamentele Islamului și a vieții unui musulman.

Viața e scurtă, și în curant, chiar foarte curând, vom muri cu toții dar moartea nu înseamnă sfârșitul.

Coranul ne învață că va fi o zi a judecății când Dumnezeu ne va aduna pe toți și va trebui să răspundem pentru toate cele pe care le-am făcut. Fiecare lucru bun și rău, fie atât de nesemnificativ cât greutatea unui atom, ne va fi făcut cunoscut.

Pentru aceia care au respins adevărul, alegând să se răzvrătească, pe ei îi așteaptă o pedeapsă teribilă. Este alegerea pe care au făcut-o. Adevărul le-a fost clar însă au preferat să îl ignore, și o soartă groaznică îi așteaptă, focul iadului, unde oamenii vor fi arși dar nu vor muri ci vor continua să sufere pentru eternitate.

Aceia care au fost buni și au dus o viață în supunere față de Dumnezeu vor trăi veșnic în bucurie și fericire eternă. Nu va mai exista ură și furie sau gelozie, doar pace și fericire, atât spirituală cât și fizică. Ce loc minunat!

Acesta este într-adevăr lucrul la care Creatorul ne invită. Paradisul Său. Urmând Islamul nu presupune că nu vom mai fi puși în fața testelor sau a dificultăților în viață. De fapt, Creatorul ne spune că nu vom fi lăsați doar să spunem că suntem credincioși, fără a fi testați. Urmând

călăuzirii lui Dumnezeu învățăm cum să facem față acestor teste, greutățile se transformă în lucruri ușoare, confuzia în înțelegere, durerea în plăcere și tristețea în fericire.

Știind acestea, și urmându-le, vom avea pace în inimi. În acest sens, Islamul aduce cu adevărat pacea. O pace care nu înseamnă numai absența războiului, dar o pace care este mai adâncă și mai profundă.

Sfârșitul călătoriei

Și iată-ne aici.

Ne apropiem de sfârșitul călătoriei noastre și destinația este la orizont. Nu mai rămâne decât un singur lucru de făcut.

Este vremea să deschidem ușa și să lăsăm adevăratul mesaj al Creatorului să ne conducă viața.

Da, ar putea părea un pic ciudat, și lucrurile pe care trebuie să le faceți nu sunt unele cu care sunteți obișnuiți. Probabil te întrebi ce vor spune rudele și prietenii! Ei bine, poți spune doar ‘Citește asta’ și să dai mai departe această carte.

Așa cum am mai spus, partea dificilă nu este să înțelegem cât de rațional este totul, ci partea cu adevărat dificilă este să punem aceste lucruri în aplicare! Ca să fii sincer, nici măcar această parte nu este așa de grea pe cât pare.

Începeți prin a avea intenția fermă de a face aceste lucruri pentru că Cel care v-a creat v-o cere! Apoi, de ce nu încercați să cereți ajutor. Da! Cere-i ajutor Creatorului tuturor lucrurilor, și cere-i doar Lui, fără alt mijlocitor, ci direct Creatorului, cu inima plină de sinceritate, să te călăuzească și să te ajute să faci ceea ce trebuie.

Ei bine! Cum te simți?

Dacă simți ceea ce cred eu că simți, tot ce trebuie să faci este să urmezi acești pași.

Doar spune: „*Mărturisesc că nu există alt dumnezeu înafară de Unicul Dumnezeu și că Muhammad este Trimisul Lui*” (practic, asta te face musulman) sau în arabă „*Aş hadu an la ilaha illa Allah ua aş hadu anna Muhammadan rasulu lah!*”

Trebuie să înveți să te rogi cele 5 rugăciuni zilnice obligatorii pentru musulmani. Pentru a învăța cum să faci asta, sau pentru orice fel de ajutor, contactează 'Muslim Now' (www.muslimnow.org)

Cam asta este tot ceea ce trebuie să faci în acest moment.

Fie ca pacea și binecuvântarea lui Dumnezeu să fie cu tine întotdeauna.

www.onereason.info

email: hello@onereason.info

Traducere: islam4ro Romania

Coordonator: Gabriel Al Romaani

2017